

Sygn. akt X Ga 59/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, X Wydział Gospodarczy

w składzie

o.o.1.Przewodniczący SSO Lesław Zieliński

Protokolant *Aleksandra Ciesińska*

po rozpoznaniu w dniu **13 kwietnia 2015 roku** w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowej w G.**

przeciwko: **G. K.**

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 25 listopada 2014 roku

sygn. akt VII GC 71/13

oddala apelację.

SSO Lesław Zieliński.

Sygn. akt X Ga 59/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 25 listopada 2014 r. Sąd Rejonowy w Gliwicach zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 5.945,81 zł, w pozostałej części oddalił powództwo i zasądził od pozwanego zwrot kosztów postępowania w kwocie 1.498,32 zł.

Sąd I instancji ustalił, iż na podstawie zlecenia transportowego z dnia 20 stycznia 2012 r. pozwany zobowiązał się do przewiezienia ładunku do Szwajcarii. Pozwany nie dostarczył towaru w umówionym terminie. Powód dokonał zapłaty na rzecz pozwanego kwoty 9.520,20 zł tytułem wykonanego transportu. Pozwany wystawił na rzecz powoda fakturę VAT na kwotę 4.400,39 zł, a także notę księgową obciążającą powódkę kwotą 5.119,81 zł – z tytułu podstawienia drugiego samochodu i przeładunku towaru. Pismem z dnia 3 kwietnia 2012 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 1.776 zł tytułem świadczenia nienależnego, wynikającego z nadpłaty omyłkowo doliczonego podatku – 23 % VAT, kwoty 826 zł tytułem obniżenia frachtu o 20% oraz kwoty 3.592 zł jako równowartości kwoty 800 EUR za niedostarczenie towaru w wyznaczonym terminie.

Sąd I instancji uznał, że powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie. Powód dochodził części kwoty zapłaconej pozwanemu tytułem rozliczenia zlecenia transportowego jako świadczenia nienależnego. Pozwany nie kwestionował faktu przyjęcia zlecenia transportowego, faktu uiszczenia przez powoda równowartości kwoty 800 EUR, nie kwestionował też, że nie dostarczył towaru w oznaczonym terminie. Sąd więc uznał te okoliczności za przyznane przez pozwanego. Jednocześnie Sąd uznał, że w związku z dokonanym transportem powód zobowiązany był do zapłaty na rzecz pozwanego kwoty 4.400,39 zł, za niezasadne uznał dochodzenie przez powoda zwrotu kwoty 269 zł tytułem kosztów odprawy celnej. Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności Sąd uznał za zasadne żądanie powoda w zakresie kwoty 5.945,81zł.

Od powyższego wyroku pozwany wniósł apelację zaskarżając go w całości, wnosząc o zmianę zaskarżonego orzeczenia zgodnie z dotychczasowym żądaniem. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych polegający na niezgodności ustaleń Sądu z zebraniem materiałem dowodowym, naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 23 ust. 5 Konwencji CMR oraz art. 471 k.c. poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelację należało uznać za nieuzasadnioną.

Zgodnie z art. 505¹³ § 2 k.p.c., jeżeli Sąd II instancji nie prowadzi postępowania dowodowego uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Wyrok Sądu Okręgowego oparty jest o art. 385 § 1 k.p.c. w związku z art. 505⁹ § 1¹ k.p.c. Według treści tego ostatniego przepisu apelację w postępowaniu uproszczonym można oprzeć na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, oraz naruszenia przepisów postępowania, jeżeli uchybienie mogło mieć wpływ na wynik sprawy.

Zaskarżone orzeczenie należało uznać za prawidłowe, stanowiące wynik właściwej oceny zebranego materiału dowodowego i trafnej wykładni prawa materialnego.

Przytoczone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku motywy tej oceny nie wykazują sprzeczności ustaleń faktycznych Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, zaoferowanego przez strony, który został oceniony bez przekroczenia przysługującego Sądowi I instancji uprawnienia do swobodnej oceny dowodów, zgodnie z przepisem art. 233 § 1 k.p.c. Nie można również zarzucić Sądowi I instancji nieprawidłowości w rozumowaniu czy też błędów logicznych.

Tak poczynione ustalenia Sąd Okręgowy przyjmuje za własne i podziela w pełni zarówno dokonaną ocenę dowodów, jak i wykładnię prawa materialnego.

Wbrew twierdzeniom apelacji pozwanego Sąd Rejonowy nie naruszył żadnego ze wskazanych w apelacji przepisów.

Powód dochodził od pozwanego zwrotu części kwoty zapłaconej pozwanemu tytułem rozliczenia zlecenia transportowego jako świadczenia nienależnego. Zgodnie z art. 410 § 2 k.c., świadczenie jest nienależne, jeżeli ten, kto je spełnił, nie był w ogóle zobowiązany lub nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył, albo podstawa świadczenia odpadła lub zamierzony cel świadczenia nie został osiągnięty, albo jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia.

Sąd I instancji prawidłowo zważył, że pozwany nie kwestionował zawarcia umowy oraz tego, iż nie dostarczył towaru w umówionym terminie. Wobec tego należało przyjąć, iż żądanie co do kwoty 800 EUR tj. 3.592 zł jest zasadne.

Podobnie żądanie zwrotu 20 % uiszczzonego frachtu w kwocie 826 zł uznane zostało przez Sąd Okręgowy jako zasadne albowiem zlecenie transportowe przewidywało możliwość zmniejszenia frachtu w razie niepodstawienia samochodu w wyznaczonym terminie albo niedostarczenia ładunku w terminie.

Niewątpliwie pozwany nie stawił się pod załadunek towaru w terminie określonym w zleceniu.

Słusznym w ocenie Sądu było przyjęcie, że w związku z dokonaniem transportem powód zobowiązany był do zapłaty kwoty wynikającej z wystawionej przez pozwanego faktury VAT w kwocie 4.400,39 złotych. Sąd prawidłowo uznał, że dochodzenie przez powoda zwrotu kwoty 269 złotych uiszczonej przez pozwanego tytułem kosztów odprawy celnej było niezasadne. Bezsporne było, że pozwany dokonał odprawy celnej towaru powoda i poniósł z tego tytułu opłaty w tej wysokości. Powód świadomie dokonał zapłaty powyższej kwoty. Po myśli art. 411 pkt 1 k.c. wynika natomiast, że nie można żądać zwrotu świadczenia, jeżeli spełniający świadczenie wiedział, że nie był do świadczenia zobowiązany, chyba że spełnienie świadczenia nastąpiło z zastrzeżeniem zwrotu albo w celu uniknięcia przymusu lub w wykonaniu nieważnej czynności prawnej.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności w ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji prawidłowo uznał za zasadne żądanie powoda w zakresie kwoty 5.945,81 złotych ($9.520,20 - 4.400,39 + 826 = 5.945,81$ złotych) wraz z ustawowymi odsetkami dochodzonymi przez powoda od dnia wniesienia pozwu, co nastąpiło w dniu 2 sierpnia 2012 r. W pozostałej części powództwo należało oddalić. W tej sytuacji zarzuty apelacji nie mogły zostać uwzględnione.

Ponowne, szersze przytaczanie argumentów uzasadniających stanowisko Sądu Rejonowego, wskazanych już w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku jest zbędne i niecelowe.

Z przytoczonych względów, wobec prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu I instancji apelację, na podstawie art. 385 k.p.c. należało oddalić, jako bezzasadną.

SSO Lesław Zieliński